

VASI SZABÓ JÁNOS

A pokol új körei

Gyehenna tüze

A szúnyogháló szűrte fény kavargó porszemeken tört meg. A padlásszoba szegletében, az íróasztal mögött, nyakig gombolt polármelegítő s lányka üldögélt. Tejfehér arc, vállára hulló üveggyapotszínű haj, a félhomályban rőten villanó szemek, erekkel szőtt márványszerű kézfejek bizonyították: nem egy hétköznapi gyermek. Hardin Tina képeskönyvet forgatott. A lapokon Afrika állatvilága elevenedett meg. A kislány unalmas búzamező s bárgyú háziállatok közt élte meg első tíz évét. Heves érdeklődést mutatott a fekete kontinens változatos flórája és faunája iránt. Apja, Hardin Sámuel, fölismerte: Tina figyelmét lekötni annyit jelent, mint mentesíteni a gazdaság jószágait a pajkos gyerekcsínyek sokaságától! Az albinó kislány legszebb emlékeként őrizte azt a nagy-budapesti látogatást, amikor a szülei elvitték a híres Városliget állatkertjébe. A tömegből jött vizslató pillantások sem érdekelték: élőben láthatta az addig csak képeken és filmekben csodált lényeket.

Tina merengését hirtelen fölbukkant megérzés szakította félbe. Délutáni csönd ült a tájon, ám szinte „tapintható” volt a feszültség. A tanyaépület ablakai megrázkódtak a robbanástól! Tina előbb érezte, mint látta a gabonaföld felől rohamozó fegyvereseket, az elmék kegyetlen „vibrálását”! *„Apát jöttek megölni!”*

A kommandósok kiszaladtak a házból. Ezért küldték ide őket, erre vártak négy napja, mégis meglepetésként érte őket a nagyszámú fegyveres támadása. Két kommandós a kapunál óvatlanul beleszaladt a gépfegyversorozatba. A harmadikat a terepjáró vezetőülésében érte a lövés. A maffia emberei elérték a tanya téglakerítését. A kapu roncsain taposva rontottak az udvarra. Vad kézítása kezdődött. A támadók négy, a rendőrök még három embert veszítettek. A gazfikók agya forrt a diadal érzésétől. Pár gyűlölt antiterrorista kommandós állt ellen a sokszoros túlerőnek. Tina a vérszomjas gondolatok kavargása közt is ki tudta venni egy rettegő ember emócióját. *„Apu elbújt az alagsorban. A kazánházban rejtőzött el.”* Most már tudta: Hardin Sámuel együttműködött a Gazdasági Rendőrséggel, s a fegyveresek megtorolni jöttek az árulását!

A harc eldőlni látszott, bár az életben maradt rendőrcsapat keményen állta a sarat! A padlásszoba ablakához közel középtermű, szí-

kár, beesett arcú, húsos orrú férfi küzdött. Tina észlelte a férfi elméjéből áradó féktelen érzelmet: az ölés öröme! Szemeiben örület; hátát a bejárati ajtónak vetve automata pisztolyával osztotta a halált. A lövedékek elől ördögi ügyességgel kitérve tüzelt újra hajszálpontosan. Akár a leopárd, a félelmetes dzsungel gyilkosa: élvezte az élet kioltását! „Párduc! Ez lesz a neved!” – sóhajtotta. A „párduc” mellett üvöltés harsant. Zömök férfi rontott elő az égő bálák füstje mögül. Zöld trikója alatt, mint a Chris Rock filmekben, a futástól rángatóztak az izomkötegek. Kezében gépfegyver dörgött: ezzel tartotta sakkban a banditákat. Aki a közelébe merészkedett, azt egyszerűen elsöpörte rohamával! Tina az elmúlt napokból emlékezett rá: élvezettel falta édesanyja főztjét, pohárszám gurította le torkán az apja féltve őrzött óborát; rekedtes nevetésétől zengett a gazdaság. Agyát „érintve” az egyszerű érzelmeket olvasta ki a kislány fürkésző tudata: a boldogság együgyű vágyát, a fellobbanó fékezhetetlen harag hullámain. A harcban olyanok voltak a gondolatai, mint egy rinocéroszé: letiporni, felnégyelni az ellenséget, aki megzavarta a hétköznapok békéjét! „Te Rinó vagy!” – kuncogott. A „rinó” elől szétfutó zsoldosoknak nem támadt nevetetnéjük. A menekülőkre közben golyóálló mellényes kommandós vetette magát. A kislány felismerte az alakot: a tanyájuk „megszállásakor” – pimaszra sikeredett válaszáért – arcul legyintette. Átlagos magasságú, karcsú ember volt. Nőies vonásain megvető mosoly. Szemében nem fékezhetetlen düh szikrázott, nem örület égett, hanem kiszámított kegyetlenség! Ez tette félelmetessé a különben szimpatikus ábrázatát. Tina nem mert „kutakodni” elméjében; megrémítette a kéréletlenség, ami a pokoli tudatból áradt. „Sakál! Ő a sakál! A dögevő sakál...” A „sakál” lézerirányzékos puskával terítette le a menekülőket. A zsoldosok véres húskupacként heverték a nyírt fűvön. A negyedik túlélő lépett mellé, s kivette kezéből a fegyvert. A kommandós fekete nadrágban, vérfoltos pólóban feszített. Baljában a „sakál” fegyverét, a másikban lyukakkal könnyített kést szorongatott. Magasabb volt a három túlélőnél, széles vállú, bár nem izomkolosszus, mint a „rinó”. Agya még lüktetett a közelharc hevétől. A kislány kíváncsian „merült el”, de amit talált, a „sakálból” áradó emócióknál is rémisztőbb volt! A fiatalember elméjében ijesztő kivonatként kavarogtak a társain uralkodó érzelmek: a düh, az ölés öröme, a halál elkerülhetetlensége... Tina élete rövid tíz éve alatt nem találkozott ilyen visszataszító, mégis izgató elmével! Megpróbált érintkezésbe lépni vele, az első pillanattól tudta, hogy a férfi nem részese a titokzatos képességének. Gondolatai minduntalan kitértek a gyermek fürkésző agyimpulzusai elől. Ösztönös gát akadályozta meg, hogy hozzáférjen a rendőr valódi „lényét” felfedő emóciókhoz. „Kígyó!” – sikoltott fel. – „A kiszámíthatatlan idegen...” Elméjét oly ellenhatás érte, hogy feljajdult! Erre még felkészületlen volt. Az asztal szélében próbált megkapaszkodni. Kivágódott a padlásszoba ajtaja, édesanyja szaladt be zokogva. Lenszöke haja csapzottan omlott a vállára, elméjét a felindultság és kétségbeesés hullámai uralták. Magához szorította Tina pihegő testét. Elcsukló hangon ismételte:

– Meghaltak... Mindet megölték! Magasságos, most mi lesz velünk?

Párbeszéd a pokolból

– Alezredes úr, kérek engedélyt belépni!

– Lépjen, Szolnoki főhadnagy! – Pummer alezredes az LCD képernyőről, amit addig mereven nézett, a belépő nyakigláb, fekete hajú, barna szemű fiatal tisztre pillantott. Kerek, gondterhelt arcán megkönnyebbülés suhant át. Jobbján leszegett fejű fiú/lány

ácsorgott. (Elsőre nehéz volt a feltupírozott, szembefésült hajú, testre feszülő sötét pólós, szűk farmernadrágos – elől-hátul deszka –, vietnami tornacipős gyermek nemét megálapítani.) Ajkát a pirszingekig beharapta. Festett körmei a húsába vájtak, ahogy öklöbe szorított kézzel állt a köpcös férfi mellett.

– Rachel, ne haragudj, dolgoznom kell! Otthon megbeszéljük. Légy jó!

A válasz megadó sóhajba fült.

– Cijja'pa...

Lesunyt fejfel vonszolta magát az ajtóig. A főhadnagy ellépett a madárcsontú, csám-pás lány útjából. Rachel a fél tucat bizsu karkötőt idegesen a kézfejére tolva oldalgott el mellette, mielőtt kilépett volna, fölnézett. A vastagon kihúzott nagy, szomorú szemek közül cserpák orr meredt elő.

– Naon köcse... – selypítette és az ajtót nyitva hagyva kisurrant.

– Elnézést a közjátékért. Foglaljon helyet.

Szolnoki András leült az íróasztal előtt árválkodó fatámlás székre. Tudott erről a hírhedt, kényelmetlen ülőalkalmatosságról: a „fönök kínvallató székéről” eleget beszéltek a Nemzetbiztonsági Szolgálat rutinosabb nyomozói.

– Itt vannak Sárközi Rebeka haláláról a szakértői vélemények, a kihallgatási jegyzőkönyv, a helyszínelést irányító tiszt jelentése... Nézze át!

A kövér tiszt látható undorral tolta a mereven ülő Szolnoki elé az iratcsomót. Tömpe ujjaival beletúrt a hajába, őszesfekete fürtjei kunkorodtak. Tokája alatt meglazította a nyakkendőt. Apró malacszemei szigorúan nézték beosztottjának homlokán a feltorlódó ráncokat.

„Ennek a szépfűnak olvasás közben mozog a szája; most elpirult, biztos az orgia-partiról szóló részhez ért. Túl átlátszó, az érzelmei az arcára vannak írva, hiába tehetséges: még néhány nagy pofont állnia kell a pályán, mire vezető nyomozó lesz.”

Szolnoki felemelte a fejét, a papírhalmot visszarakta az asztalra.

– Egy új kábítószer, alezredes úr?

– Igen. Jól látja! De nem a szokásos hallucinogén. A halál nem túladaogolt „aranylövésztől” állt be. Az a valami, a labor szerint, nem szerepel egyetlen szakkönyvben sem! Újszerű módon stimulálja az agy gyönyörközpontját. Minimális adag pillanatok alatt a mennyországba viszi a drogost, olyan intenzíven, hogy a teljes extázisba került személy szíve felmondja a szolgálatot, vagy a sokszorosára emelkedett vérnyomástól pattan el az érfal. Rebeka esetében, az agyvérzés csukta be az éden kapuját.

– Minimális adagtól?

– A heroin vagy az LSD szokásos mennyiségének a negyedétől... Gyakorlatilag a kis mennyiség is halálos.

– Aki ezt belövi, az aktív eutanáziát hajt végre! Tiltó listára kell tenni!

– Ott van!... Fantázianeve a piacon különös: Jahve könnye. Lehetetlen eltüntetni. Főhadnagy, tudja, hány narkós flangál ma Nagy-Budapesten? Közel félmillió! A dílerek száma több ezer! Ha nem cselekszünk, hullákkal lesznek teli az utcák, közterek!

– A média nem tud segíteni?

– Inkább a narkósoknak falaznak... Szolnoki, a maga feladata lesz felgöngyölíteni a hálózatot: a csempészeket, a terítőket, a nagykutyaig, aki kitalálta, hogy e pokoli kotyvalékot a Duna partján dobják piacra!

– Milyen segítséget kapok?

– Korlátlanul rendelkezik a személyi állománnyal, ha kell, az akcióezred is a rendelkezésére áll. Megjegyzem: korlátlan a felelőssége... Egy beépített emberünktől kaptunk

információt Klampár Brájenről. Hivatalosan a közúti szállítást monopolizáló kartell irányítója, ám van vaj a füle mögött bőven...

– Tehát multi.

– Igen. Könnyít a helyzeten, hogy ő maga vette fel a Szolgálattal a kapcsolatot. A valamást nem kell harapófogóval kihúzni belőle... Hallgassa ki! Egyelőre ennyi, jó munkát! A főhadnagy föl pattant. A köpcös parancsnok fölé magasodott.

– Értettem! Van még instrukció, távozhatok?

– Az akta a rendelkezésére áll, az utasítást ismeri – Pummer hangja csattant, Szolnoki az ajtógomb után nyúlt, megállították a főnök éles szavai. – Figyelmeztetem, hogy csínján bánjon a Sárközi-ügy bizonyos részleteivel! Belekeveredett néhány ifjú, a szülei esetében nem egyszerűen a felső tízezerről, hanem magas állami hivatalok betöltőiről, a kormányzó Párt vezető funkcionáriusairól van szó. Ha elbaltáz valamit, magának vége! Érti? Úgy fejeződik be a karrierje, hogy el sem kezdődött! Hallott Schneider őrnagyról? Kiváló nyomozó volt, a legfiatalabb főtiszt a szakmában, és esküszöm: máig a legjobb! De elég volt egy átgondolatlan döntés, máris lefokozták. Az akciózredben terroristákra, pszichopata gyilkosokra vadászik. Maga, Schneider óta, a legjobb emberem, szeretném az ügy végén is a beosztottamnak tudni. *Most* távozhat!

Szolnoki András zúgó fejjel ment a felvonóig. Jól kikapta! Multik, fejesek, sőt a Párt tagjai... Semmi nyom, csak a tárgyi bizonyíték, az új kábítószer: tejszokoládéba kevert ciánkáli.

Kilépve a liftből beleszaladt egy kisebb csoportba. Három gyűrött képű kommandós és a komor tiszt – homlokán sebtapasszal – kísért két felnőttet és egy gyereket. Lerítt róluk: nem bűnözők, a Szolgálat hivatalos védelme alatt állnak. A férfi középkorú: sovány, napbarnított bőrű, kopaszodó, jelentéktelen alak. A nő viszont pár éve nagyon szép díva lehetett: még most is karcsú, feszes mellű, szőke haja vállára omlott, csak a szája sarkában és a szeme alatt gyűltek a ráncok. Dögös csaj! A ruhájába kapaszkodó kislány talán tízéves: a baseballsapkát orráig húzó, természetellenesen sápadt, filigrán tücsök. Nem tudta megállni, barackot nyomott a fejére. A gyerek nem húzódott el, macskaszemeit rászégezve sziszegte:

– Bácsi! *Arra* még egyszer ne merjen gondolni!

Szolnokinak arcába szaladt a vér, megborzongott a róten villanó pillantástól, gyorsan otthagya a liftre váró társaságot. „Apának igaza van: minden hátsó gondolat kívül a képemre! Hogy észrevette a kis cserfesszájú!”

A kárhozat szíve

Schneider teste megfeszült, amint a köpcös Berkes jelentését hallgatta: az épület környéke kihalt, a bejárat előtt áll két bórdzsekis gorilla, benn tombol a retrodisco. Szolnoki a hideg kék szemekben gyűlöletet látott föl villanni, megértette: a kommandósok parancsnoka – ha úgy hozza a helyzet – kész vérfürdőt rendezni! Ezt nem enged!

– Schneider hadnagy! Kérem, jöjjön ide! Ahogy megbeszéltük, a három raj felsorakozik az épület körül, a behatolást az utasításomra kezdik!

– Értettem, főhadnagy úr! A terv szerint ön előbb bemegy, földéri a terepet. De ne feledje, veszedelmes alakokkal állunk szemben. Az a maffiózó Klampár is rettegett tőlük!

Tanulmány a „Réteghiány, avagy Korlátok a fejedben vannak...” sorozathoz: Impromptu,
fotogram, giclée nyomtatás, 80x60 cm, 2010

Szolnoki idegesen rántotta föl szemöldökét. A korábbi kihallgatás kellemetlen emléke, ami Schneider emberei jóvoltából kemény vallatásba váltott; az előző nap tett vallo-mását visszavonó, sőt letagadó Klampár Brájen dinnyényire duzzadt barna képe, a szer-derszínű ökölnyomok, a Pummerrel ordító ügyvéd...

– Csak a parancsomra! Megértette?

Az Iceflame disco emeletes épület, a parkolója tömve menő verdákkal. Jellegtelen modernista egyenpalota, van belőle bőven a Kertvárosban. A kapu fényárban úszik, száz-húszas mellbőségű „jegyszedő” kacsázik elő. Vesémig hatoló tekintettel végigmér, elve-szi a pénzt, foszforeszkáló papírkarkötőt ragaszt a csuklómra: szabad a pálya. De milyen! A lépcső alján balra, kissé beljebb, majdnem felfordulok: masszív nő csörtet a toalett felé, kezét a szája elé szorítva. Kis híján a nyakamba rókázott.

Antik lengőajtón gályázok be a hatalmas helyiségbe. A sötétben itt-ott felvillanó han-gulatlámpák, girbe-gurba fénytrükkök vibrálásánál látom a vadul hullámzó tömeget. Skacok és spinkók ráznak örülten. Hogy a retró-érzés teljes legyen: a zene divatos neo-Killers idegbaj. Elvegyülök a sokaságban. A fojtott levegőben dohány és izzadságszag keveredik parfümök és dezodorok illatával. Néha meglöknek, veszettül ugrál, dobálja magát mindenki. Megbotlok. A francba! A fal mellett is hever egy!... A ruhámat rángat-ják, mielőtt fordulásból lekevernék neki, meglátom. Mázlija van, hogy divatos melírozott hajú, darázsdereké, bögyös csaj!

– Gyere! – ez nem kérés, felszólítás! Végül is a terv: elvegyülni; vele csörgök tovább.

Izzadt pólóján, ha felénk vetődik némi fény, átütnek mellének hegyes bimbói. Az arca szívödöglesztő babaarc. Első osztályú spiné! Magához ránt, furcsán csillognak a szemei. Nyakamat rá, beszívott! Mint az acélrugó, testének minden porcikája külön mozdul, élve-zi a táncot. A zene nem halkul. Ezek meddig akarnak tombolni? A fülemben veszem a levegőt, csurom víz vagyok! A lány rám tapad, belemarkol az ingembe: ez sok egy kicsit! Nem tudom lefejteti az ujjait, karját körém fonja, valami izgató feromon alapú kölnije lehet, mert elkap a gépszíj. Karambolozunk a szomszédokkal, az adóvevő plasztik fül-hallgatóját elveszítem – nem számít! Se lát, se hall itt senki! A piától nem lehet ilyen hülyén viselkedni. Berúgni azt igen, s elfeküdni egy csendes helyen, de nem eksztázis-ban rángatózni órákig, vadidegen pasik nyakán lógva.

– Hogy hívnak?

Többször felteszem a kérdést, ám a bébi rá se bagózik. Néha sikít egy nagyot, akár-csak körötte az összes lány. A srácok üvöltenek. Ez nem tréfa! Az épület előtt dekkoló kommandósokkal elvesztettem a kapcsolatot. Ki kell jutnom! Mondani könnyű! Eleven fal hullámzik, és itt van a ruhámba csimpaszkodó lány. Bájai, amik előbb feltüzeltek, fölös kilók koloncává válnak. A falnak ütközünk. Partnerem elérte az eksztázis csúcsát: úgy ránt magára, mint egy pihapaplant. Ekkora erőt nem néztem ki belőle. A homlokomat nyalo-gatja, ujjacskáit merev péniszemet keresik. A bűdös életbe, én sem vagyok fából, nem bírom tovább túrtóztatni magam! Belemarkolok a bugyijába – még egy tanga sincs rajta: e ruhadarab ma este kimaradt a szerelésből! A fülemben harap. A hajamba kap, s az arca felé rántja a burámat. Szabályosan lefejelem, de meg sem érzi: a teljes önkívület határán van. Habzik a nyál a szája szélén, a rúzs otthont talált az ingemen. Örült itt mindenki? Mint a terem sötétjébe a reflektor fénye, úgy hasít elmémbe a felismerés: kábítószer – tömegesen alkalmazva! Gránitkemény marok ropogtatja meg a kulcscsontomat. Nocsak: két lábon járó ruhásszekrény áll előttem.

– Hé, köcsög! Nem mondták: itt ne szaglassz? Az orrodát anyád verкусzába üsd, ne abba, ami nem tartozik rád!

A hang gazdája külön alfajt képvisel a homo sapiens nagy családjában. Az ilyen főszer ugyan nem valószínű, hogy az elemi iskolát kijárta, ám a balhorgait az Akadémián is tanítani lehetne. Kajakra vesz keményen, majd rögtön oldalba rúg. Akár egy medicinlabda, úgy gurulok odébb. Alkalmi partneremet elfeledtem lehámozni: páros karikagyakorlatot mutatunk be. A tömeg rá sem hederít a történetekre. A saját tombolásával van elfoglalva mindenki, én meg a fájó bordáimmal. Anyádba! Tán el is repedt valamelyik! Eredmény: a csaj végre különvált megtört testemtől. A következő rúgás felkészülten ér. Elkapom a lendülő lábat, ököllem olyat vágok az ágyékára, hogy a sokaságot túlbömböli. Ehhez mit szólsz? Eredeti méretének felére zsugorodik, s nyüszítve markolja ütéselem célpontját. Darabig nem lesz vele gondom. Kitapogatom a „barátnőmet”: úgy fekszik még mindig, mint amikor sikerült lemállanom róla. Görcsöt kapott, felhúzott lábait nem tudja kinyújtani. Teste, akár az áramütött békacomb, összerándul, ha hozzáérek. A reflektor fénye csúszik végig rajtunk: arca eltorzult, szemei üvegesen merednek a mennyezetre. A kurva életbe! Szívroham végezhetett vele. Itt már nincs mit tenni... Rogyadozó léptekkel török a kijárat felé. Kétszer elbukom a padlón fetrengő testekben, durván megtaposnak. Nem hagyom magam! Néhány fogsorról leverem a zománcot, mire a kijárat közelébe jutok. Fénycsóva világítja a lengőajtót. Előtte nagy kupacban gyerekemberek hevernek: félholtan vagy szörnyű rohamoktól vonaglanak! Ledermedek! Egyikük tátott száján szürcsöli a levegőt. Ismerős a szürke verébarc: Rachel! Pummer Rachel. Papírsebkendővel törölöm le a nyál, az orrvilágítás és a szemfesték masszáját. Grimaszba rándultak a gyermeki vonások. Barna szeme vörösben úszik, s patakokban ömlik a szenvedés. Derekat átkarolva emelem föl, az érintéstől izmai összerándulnak, hörgő hang szakad át ajkán. Hiába fülelek, némán tátog... Fáradt vagyok. Halálosan fáradt. Az ólból kitántorgó disznó közömbösségével fáradt: mégis hajt valami. Parányi Duracell, neve is van: emberség. Vállamon a kis csaj; becsinálom a fájdalomtól. Bordáimat mázsás súlyként nyomja a kevés teher is. Szűk folyosón imbolygok, nehezen jutok el a lépcsőig. Fent a „jegyszedő” árnya. Dőlök erre, dőlök arra, mikor elég közel kerülök: egy jobbst a gyomorszájba küldök. Összeszuklik, mint a térden rúgott gólyaláb.

Szolnoki, ahogy kiért, torkaszakadtából ordított, az ájult lányt karjaiból az aszfaltra engedte.

– Mentőt, hívjanak mentőt!

– Behatolás emberek! Gyorsan! – a nagydarab tiszt nem követte a kommandósokat, mobiltelefonján az ügyeletessel kiabált, majd leguggolt a vékony test mellett térdeplő főhadnagy elé. Ahogy elsősegélynyújtáson tanulta: a szegcsont körüli területet erőteljes nyomással préselte a gerincoszlop felé, amíg tépett ruházatú társa a lány orrán keresztül fújta a levegőt. A kicsi hegyes mellek szabályosan emelkedni–süllyedni kezdtek. Schneider a lába közt növekvő tócsára mutatott: bepisilt.

– Él! Életben fog maradni!